

Vétek lenne

HANGÉRIEN RIPABLIK

KÁCSOR ZSOLT

Minőségi és színvonalas bánat ért, gondoltam, az a legkevesebb, ha iszom rá egy első osztályú whiskyt. Nemcsak afféle jó, nemcsak afféle iható, nemcsak afféle puccos whiskyre gondoltam, mint amelyet még a hozzám hasonló, afféle felkapaszkodott, plebejus prolik is meg tudnak fizetni úgy évente egyszer, hanem olyanra, ami elérhetetlen.

Vannak afféle jó, iható, színvonalas whisky, amik belekerülnek 15-20 ezer forintba is, de ha az ember nagyon szívja a fogát, és nagyon elveszíti az eszét, akkor öt-hat évente egyszer egy ilyet mégiscsak megvesz, otthon kitevzi a polcra, feltéve persze, ha van éppen otthona és van abban polca, aztán nézegeti a palackot egy ideig. Nem issza meg. Alkalom kell hozzá, s bánat, minimum. De én most nem ezekre a megfizethetően drága whiskykre gondolok, ha-

Nincsen igazi barátság, nincsen igazi szerelem, csak az a minőségi, színvonalas, első osztályú bánat van

nem a tízszer drágábbakra. Olyan whiskyt innék, amiből nem egy palack kerül 18 ezer forintba, hanem egyetlen deci. Kérek egy feles whiskyt abból a 25 éves Glenlivetből, mondanám a bárban, mire azt válaszolná a pultos, hogy 9 ezer forint lesz. Rendben, mondanám én, de az igazság kedvéért megremegne a hangom.

Azaz dehogya. Nem remegne meg, mert nincs igazság. Nem volt, nincs, és nem is lesz. És igazi barátság sincs. Hadd ne soroljam, hogy még mi minden nincsen. Nincsen örök szerelem, az pláne nincs. Az úgynevezett egzisztencia felülírja. Árulások vannak a barátságok és szerelmek helyett. Nem nagyok, ne gondolják. Nem nagy dolgokról beszélek, csak a kicsi, ótvaros, köpetnyi árulásokkákról, amik elférnek egy kitakarítatlan kapualjban, és gyűlnek, mint a mocskok, maguktól. Ez a legrosszabb. Hogy még csak nem is parancsra gyűlnek ezek a mocskok bennetek, hanem önszorgalomból. Fáj az ember szíve, de hát az a dolga, hogy fájjon. Hiszen nincsen igazi barátság, nincsen igazi szerelem, csak az a minőségi, színvonalas, első osztályú bánat van, ami az embertől minőségi, színvonalas, első osztályú

whiskyt követel. Bele kell döglenni, azért. Hogy ne lehessen megfizetni, azért. Hogy ne legyen indokolható, azért.

Mennyire elegendem van az indokaitokból, uramisten. Az érvekből, a magyarázatokból, a kibújókból, a hazugságokból, a megúszásokból. Kell valami végre, ami indokolhatatlan. Találtam is egy 25 éves Glenlivetet, amiből egy 7 decis palack 100 ezer 780 forint. Plusz áfa. Összesen 127 ezer 990 forint, mert az áfát bizony le kell nyelni. Azt írta erről a whiskyről a hirdetés, hogy „a Glenlivet bőven nagykorú palackozása egy figyelemre méltó single malt whisky, amelyet vétek lenne kihagyni”. Vétek. Röghögnöm kell, ezt írják, vétek lenne kihagyni. Ez szép. Tudnék arról mesélni, hogy mi az igazi vétek. A bűn. Vagyis a bűnöscke, hibácska, a szaros kis árulásokcska, ami mind onnan ismerhető fel, hogy túlélhető, hiszen éppen eleve ezzel a céllal követődnek el, a túlélés miatt. Nekem kell valami most, ami indokolhatatlan, ami céltalan, kell végre valami, ami igaz, de amit nem tudtok megindokolni semmivel, éppen ez kell, ez segíthet túlélni most ebben a kitakaríthatatlanul bemocskolt kapualjban.